

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Узп 48/2018
16.03.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Драгана Скока и Миломира Николића, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., кога заступа пуномоћник Слободан Пајовић, адвокат из Ужица, ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда, Одељење у Крагујевцу I-2 У 13500/17 од 15.12.2017. године, са противном странком Министарством унутрашњих послова Републике Србије, Кабинет министра, у предмету радног односа – понављање управног поступка, у нејавној седници већа одржаној дана 16.03.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинет министра 01 број 118-8472/2015-1 од 31.07.2017. године, којим је одбијен као неоснован предлог тужиоца за понављање управног поступка окончањем решењем о престанку радног односа Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинет министра 01 број 118-1-70/11 од 01.08.2011. године, којим је тужиоцу престао радни однос 05.08.2011. године, због безбедносних сметњи.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде подносилац захтева као и у тужби наводи да је правноснажном пресудом Вишег суда у Ужицу Кж 180/15 од 15.07.2015. године потврђена ослобађајућа пресуда Основног суда у Ужицу 4 К 295/14 од 05.05.2014. године којим је ослобођен по свим тачкама оптужбе. Сматра да су побијаном пресудом повређени позитивни прописи код оцене да ослобађајућа пресуда Вишег суда у Ужицу којом је тужилац ослобођен од оптужбе не представља нови доказ или чињеницу у смислу члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку за понављање поступка. Ослобађајућа пресуда представља доказ да је кривични поступка био неоснован и да самим тим није било основа за престанак радног односа применом члана 168. Закона о полицији. Предлаже да суд захтев уважи и преиначи или укине побијану пресуду, односно да дозволи понављање управног поступка. Истиче захтев за накнаду трошкова поступка према АТ.

Противна странка у одговору на захтев предлаже да суд захтев одбије као неоснован.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде правилно је тужени орган на основу члана 246. став 3. Закона о општем управном поступку одбио предлог тужиоца за понављање поступка окончаног решењем од 01.08.2011. године налазећи да пресуда Основног суда у Ужицу 4 К 295/14 од 05.05.2014. године и Вишег суда у Ужицу Кж 180/15 од 15.07.2015. године, којима је тужилац ослобођен од оптужбе, не представљају нови доказ или чињеницу у смислу члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, који би били од утицаја на другачије решење у ранијем поступку, а са разлога што је у поступку чије понављање тражи, тужиоцу радни однос престао на основу члана 168. Закона о полицији због насталих безбедносних сметњи из члана 111. наведеног закона, односно због покренутог кривичног поступка за кривично дело за које се гони по службеној дужности.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је иста донета без повреда правила поступка и уз правилну примену материјалног права на утврђено чињенично стање.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева, да ослобађајућа пресуда Основног суда у Ужицу представља нову чињеницу у смислу члана 239. тачка 1. Закона о општем управном поступку, на основу које се може поновити поступак, па је нашао да су ти наводи неосновани. Ово са разлога што је подносиоцу захтева радни однос престао решењем од 01.08.2011. године, а што значи да у време одлучивања о испуњености услова за престанак радног односа и доношења оспореног решења није постојала правноснажна ослобађајућа пресуда, па се иста не може ни користити као разлог за понављање прописан чланом 239. тачка 1. Закона о општем управном поступку.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева, истицане и у тужби, па је нашао да су без утицаја на другачију одлуку о законитости побијане пресуде, јер се тим наводима не доводи у сумњу правилна оцена Управног суда из побијане пресуде о непостојању услова за понављање управног поступка из члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у првом ставу диспозитива ове пресуде.

Врховни касациони суд је, с обзиром на то, да је захтев за преиспитивање судске одлуке одбијен, на основу одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 74/13) који се сходно примењује на питања поступка решавања управних спорова која нису уређена тим законом,

сагласно одредби члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 16.03.2018. године, Узп 48/2018

Записничар,
Рајка Милијаш,с.р.

Председник већа - судија,
Мирјана Ивић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић